

PŘEVLEKÁNÍ KOŠIL

Po Novém roce se přihlásil v televizi ke slovu její ředitel Jan Zelenka. Dal přečíst několik kritických dopisů a blahosklonně na ně odpověděl. "Děláte to všechno, protože musíte", psal jeden divák, "a že za to máte velké peníze." Zelenka se poušklíbl a zamotoval písničku, že se nic "nemusí", nic že se shora ne-nařizuje, "Naši redaktoři konali a stále konají svou práci s přesvědčením socialistického novináře".

A vyličil pak svou vypráskanou televizní partu jako klub charakterů, bojovníků za správné věci, kritiků a div ne obroditelů. Jenže národ nemá tak špatnou paměť, aby nevěděl, co všichni ti Zelenkové dělali za posledních devatenáct let, kdy se politické i dramatické vysílání televize představilo jako nejlepší spojencem násilné konzolidace. Sám šéf tohoto klanu byl již v roce 1968 označen na jednom mítinku za "člověka schopného, ale schopného všeho." Ta charakteristika se po roce 1969 potvrdila velmi brzy. Zelenka je jedním z hlavních činitelů tzv. Slova do vlastních řad, v němž byl položen základ k likvidaci svobodného tisku i k ničení stovek čestných novinářů. Nikdo nezapomene na odporné televizní pořady z let 1969 a 1970, v nichž se lhalo o roce 1968 i o jeho představitelích, jsou v paměti ty seriály hodné někdejší morálky Arijského boje proti Dubčekovi, Smrkovskému, Hájkovi, Krieglovi, Černému, Procházkovi, studentům, spisovatelům a dalším až k ničivé kampani proti Chartě 77 nebo v roce 1981 v tzv. případě francouzského kamiónu a zatčených čs. intelektuálů. Od počátku spojila zelenkovská televize své vysílání s husákovsko - bilakovskou ideologií a politickou praxí a sloužila hanebné protinárodní likvidátorské konzolidaci do roztrhání těla.

Dnešní koryfejové televizní publicistiky, mladí a naděšní straníci, jak si to kdysi Zelenka pochvaloval, debutovali a vrhli se jako supi na uprázdněná místa těch, kteří byli z televize vyhnáni. Jejich platy za "angažovanou" činnost včetně mimořádných honorářů mnohonásobně předčily mzdy předchůdců. Zde jsou jména některých: Brýba, Pulín, Vejvoda, Kubeš, Boula, Vitouš, Janků, Petrželka, Moravčík, Moravec, Macháček, Kubka.

Do řady novinářské prodejnosti a nemorálnosti vetopáli i starší jejich souputníci - Diviš, Balesová, Ondrouch, Nepeřil, Smolík a jak se všichni ti kolaboranti a normalizátoři jmenovali. Občas někteří z nich odpadli, většinou pro prokázané úplatky, defraudace a jiné morální poklesky.

V posledních dnech se pokoušejí tito režimoví novináři hrát si najeďnou na kritiky chyb a omylů, které ovšem i oni před časem oslavovali a prosazovali. Rádi by otočili korouhvičkou. Toto rychlé převlékání košil bude jistě pokračovat, a bude to zábavná podívaná.

Ovšem lidé, kteří dříve prosazovali - a s jakou dravostí i krutostí! - realizovali husákovskou politiku, nemohou přes noc dělat opak. Budou muset chce nechtě odejít jako jejich páni, jejichž písně tak dlouho zpívali.

SEVERUS

PROČ MÁNÍ PAPIR

České deníky a časopisy, jejichž počet se po roce 1969 tak podstatně zrestrikoval, vycházejí stále v rozsahu, který připomíná poměry těsně po válce. Kdežto například deníky mají osm stran ve všední den, tiskne se Rudé právo na čestnácti stranách, protože má dvojnásobný formát. Malé rozměry se odůvodňují nedostatkem papíru. Ovšem novinový papír se od nás soustavně ostošest vyváží. Přitom ve skladech sbíraných surovin leží nadměrné zásoby starého papíru, že nevědí, co s ním. Dokonce se - prý i se ztrátami - vyváží na západ. Místo, aby se tento sebraný papír zpracoval na nový, kácují se bezmyšlenkovitě lesy na výrobu celulózy nezbytné pro nový papír. Pro neschopnost zpracovat starý papír se ničí a hrancují lesní porosty.

Papíru se ovšem vyrábí stále málo. Ekonomové režimu mají pořád ještě "vyšpělost" země podle množství vyrobeného železa a oceli. Co kdyby si všimli, že se kulturnost a vyspělost má měřit posuzovat spíše podle množství potitštěného papíru? Výroba novinového a časopiseckého i knižního papíru pro domácí listy, časopisy a knihy se úmyslně omezuje - čelo se to také v minulosti za Hladových a Kouckých - , prostě proto, že se vedení bojí potitštěného papíru, sdělené slova, diskusí, názorů. Většího množství různorodých časopisů i větších rozměrů. Co slovo - to nebezpečí. Čím větší prostor pro slova, tím větší možnost o kritiku a opozici mluvenek. A proto raději málo časopisů a v malém rozsahu, ať to líp uhlídá a dirigovat - totéž deviza těch, kteří po roce 1969 zaradousili tiskovou svobodu v naší republice.

IGNORUS